

[K. Hølvæg Peterson.]

forbindelse med ministrenes redegørelser, at det er helt nødvendigt, at der bliver fremlagt redegørelser fra ministrene om, hvad der sker i ministerierne. For nogle år siden gjorde man et forsøg med den kulturpolitiske redegørelse, der skildrede kulturministeriets arbejde på en lang række områder. Hvorfor gør man ikke noget lignende med andre ministerier? Hvorfor ikke sige: vi vil kommentere finanslovens tal, som vi ikke umiddelbart kan aflæse så forfærdelig meget af. Vi kan ikke på basis af finansloven sige meget om, hvad vi får for pengene. Vi kan ikke foretage nogen sammenligningsvirksomhed. Jeg spørger: vil statsministeren udvirke, at ministrene giver sig i gang med det, så vi allerede til efteråret, når finanslovsforslaget fremsættes, får en redegørelse, der belyser, hvad midlerne går til, output og input for at bruge gængse udtryk fra den moderne forretningsverden, altså giver os mulighed for at foretage en vurdering af indsatsen, så vi også kan sammenligne på tværs af de ministerielle tilhørsforhold. Det savner vi fuldstændig, og vi må da erkende, at vi i den grad lider under mangelen af det, så hvorfor ikke gøre et sådant forsøg? Det behøver ikke første gang at være bøger på 300 sider, det kan være kortere, men jeg tror, det på mange måder ville være meget betydningsfuldt.

Det skal være redegørelser, der gennemgår de enkelte love, fortæller, hvad de omhandler, de økonomiske konsekvenser af dem i det kommende og i de kommende år, hvordan de administreres, hvilke instanser der er indblandet, administrationen, fordelingen mellem stat, amt og kommuner, direktioner og nævn, samspil med anden lovgivning uden for ministeriet, en overvejelse af, hvordan borgerne kan få kendskab til lovgivning og administration — igen et af de helt ømme punkter, fordi folk ikke kan følge med i, hvad der foregår. Redegørelser for, hvilke konsekvenser ændringer ville have for de enkelte borgere, er det ikke det, vi mangler i disse tider, mulighed for at sige: ja men gør vi dette, så har det de og de konsekvenser for os? Jeg er sikker på, at redegørelser af den art ville kunne hjælpe os alle i vort udvalgsarbejde, kunne hjælpe os i vore muligheder for at overskue, hvad der er i gang.

Den tredje kategori af generaldebatter skulle så være om forestående lovgivningsrevisioner. Det er vi jo begyndt på gennem forelæggelse af notater og forslag, der lægges ud, før selve realitetsbehandlingen begynder; det er en udmærket åbning, der her er sket. Jeg tror, at man måske kan forkorte og lette den egentlige politiske behandling, hvis man i forvejen har debatter, og det har jo så den fordel, at synspunkter, der lægges frem her, kan gå ind i det videre forberedelsesarbejde.

Der er én ting, jeg vil sige i forbindelse med disse generaldebatter, nemlig at så må de kædes sammen med arbejdet ude over landet, sammen med arbejdet med vælgerforeninger og grupper, der har lyst til at blande sig i tingene — der er jo mange uden for vælgerforeningerne, der har den lyst, som ikke er tilsluttet politiske organisationer. Det har så noget at gøre med informationsproblematikken, folketingets informationsmuligheder må udbygges, folketingets biblioteks muligheder for at forsyne folkebibliotekerne med det materiale, de har brug for, osv.

Endelig kunne jeg godt sige en hel del om massemeddelelsesmidlernes stilling til det dramatiske og det spændingsfyldte og deres passivitet over for det jævne, daglige, slidssomme arbejde med løsning af problemerne. Det er et problem, som vi i folketinget kommer til at beskæftige os med som et væsentligt politisk problem, og her vil jeg gerne spørge statsministeren, om han har overvejet oprettelsen af det kommunikationsråd, som vi drøftede ved behandlingen af radioloven, et kommunikationsråd, der kan følge udviklingen. Jeg tænker i særlig grad på det, der sker, når elektronikken trænger sig på og bladdøden stadig væk udvikler sig. Vi trænger til et organ, der kan følge udviklingen, ikke for at gribe ind med censur, men for, hvis det er nødvendigt, at tilvejebringe nye muligheder, der kan sikre, at kommunikation og information har en rimelig bredde.

Til sidst skal jeg bare gøre den bemærkning, at jeg meget beder om, at man ikke vil afvise dette her som utopi. Der er intet som helst urealistisk i det. Det er højst nødvendigt, at vi foretager dyberegående ændringer. Alt det, vi er vidne til i disse dage, viser jo, i hvilket omfang det, vi foretager